

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **T. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 października 2016 r.,

zażalenia wniesionego przez T. G. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 września 2016 r., sygn. akt II AKo [...], w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 9 maja 2016 r. T. G. złożyła w Sądzie Okręgowym w L. pismo, w którym kwestionując zasadność ustanowienia T. M. obrońcy z urzędu i zwolnienia go od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 maja 2016 r., XI Ka [...] zamieściła jednocześnie wniosek „w przedmiocie wznowienia sprawy w kwestii wywołania środka sprawdzającego wiarygodność dochodu” obwinionego oraz zażalenie na zarządzenie o wyznaczeniu mu obrońcy i zawarte w wymienionym wyroku rozstrzygnięcia dotyczące kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 18 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w L., stwierdzając swoją niewłaściwość, przekazał wniosek o wznowienie postępowania Sądowi Apelacyjnemu w [...].

Zarządzeniem z dnia 27 czerwca 2016 r. wezwano T. G. do usunięcia braku formalnego wniosku poprzez wskazanie podstawy wznowienia postępowania i przytoczenie okoliczności szczegółowo uzasadniających jej istnienie.

Z treści pisma złożonego w wykonaniu tego zarządzenia wynikało, iż T. G. nie kwestionowała merytorycznej strony rozstrzygnięcia wydanego w sprawie, której dotyczył wniosek, lecz słuszność decyzji o przyznaniu obwinionemu obrony z urzędu, będącej wynikiem nieujawnienia przez niego wszystkich swoich dochodów.

W tym stanie rzeczy, zarządzeniem z dnia 19 lipca 2016 r. wezwano T. G. pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku do usunięcia jego braku formalnego przez sporządzenie go i podpisanie przez obrońcę lub pełnomocnika.

Uznając, że T. G. nie uzupełniła braku w terminie, zarządzeniem z dnia 5 września 2016 r., Zastępcą Przewodniczącego Wydziału, na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.s.w. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

Zażalenie na to zarządzenie złożyła T. G.. Podniosła w nim, że nie uzupełnia braku formalnego, gdyż z powodu swojego stanu zdrowia nie mogła odebrać adresowanej do niej przesyłki. Wniosła równocześnie o przywrócenie jej terminu do uzupełnienia braku formalnego i wyznaczenie adwokata z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Zgodnie z dyspozycją art. 133 § 1 i § 2 k.p.k. regulującego instytucję doręczenia zastępczego, w przypadku niemożności doręczenia pisma adresatowi osobiście lub za pośrednictwem dorosłego domownika (w razie chwilowej nieobecności adresata w jego mieszkaniu) pozostawia się je w najbliższej placówce pocztowej operatora, awizując ten fakt w jeden ze sposobów wskazanych w § 2 wymienionego przepisu. W przypadku nieodebrania pisma w terminie 7 dni, przesyłkę ponownie się awizuje, a po bezskutecznym upływie kolejnych 7 dni, pismo uznaje się za doręczone.

Skoro wnioskodawczyni mimo dwukrotnego awizowania w dniach 21 i 29 lipca 2016 r (k. 24) nie odebrała przesyłki zawierającej wezwanie do uzupełnienia braku formalnego, to słusznie kierowane do niej pismo uznano za doręczone z dniem 6 sierpnia 2016 r. Od tego dnia biegł dla niej termin do uzupełnienia braku wniosku o wznowienie postępowania. Wobec tego, że w zakreślonym terminie T. G. nie uzupełniła braku, jej pismo należało uznać za bezskuteczne. Trafności

skarżonego zarządzenia nie przekreślają podnoszone w zażaleniu okoliczności dotyczące stanu zdrowia, które spowodowały, że skarżąca przebywała poza miejscem zamieszkania. Przyczyny niepodjęcia pisma w terminie nie mają znaczenia dla ważności doręczenia zastępczego.

Wobec tego, iż zakres orzekania sądu odwoławczego w niniejszej sprawie został wyznaczony przedmiotem zaskarżenia, Sąd Najwyższy nie jest władny rozstrzygać o zasadności formułowanego w zażaleniu wniosku o przywrócenie terminu do uzupełnienia braku formalnego i wyznaczenie adwokata z urzędu, ani też wypowiadać się w kwestiach dopuszczalności wznowienia postępowania oraz dopuszczalności skarżenia zawartego w wyroku rozstrzygnięcia o kosztach. Nie wyklucza to jednak zasygnalizowania skarżącej, że zgodnie z poglądem prezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, termin z art. 120 § 1 k.p.k. nie jest terminem zawitym, co oznacza, że czynność procesowa dokonana po jego upływie jest bezskuteczna i nie można terminu tego przywrócić w trybie przewidzianym w art. 126 k.p.k. (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2015 r., III KK 254/15, LEX nr 1771712). Nie pozbawia to stronę możliwości ponowienia pisma procesowego, jednakże ze skutecznością ocenianą na dzień jego wniesienia. Również w myśl stanowisk prezentowanych w orzecznictwie i literaturze, możliwość wznowienia postępowania odnosi się tylko do prawomocnie zakończonych postępowań w kwestii objętej orzekaniem o odpowiedzialności karnej lub odpowiedzialności za wykroczenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07, LEX nr 346765, a także Tomasz Grzegorzczak Komentarz do art. 113 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, WKP, 1012, pub. LEX).

Kierując się powyższym, należało orzec jak na wstępie.